

רע"פ 6494/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6494/17

כבד השופט א' שם

לפני:

פלוני

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזי בירושלים, מיום 4.7.2017, בע"פ 17-05-21125, שניתן על ידי כב' הרכב השופטים: ת' בזק ריפורט; מ' בר-עם; ו-ע' כהן

ה המבקש: בעצמו

בשם המשיבה:עו"ד נילי פינקלשטיין

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזי בירושלים, מיום 4.7.2017, בע"פ 17-05-21125, אשר ניתן על ידי כב' הרכב השופטים: ת' בזק ריפורט; מ' בר-עם; ו-ע' כהן. בגדירו של פסק הדין נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דיןו של בית משפט השלום בירושלים, בת"פ 13-11-46261 (כב' השופט הבכיר מ' כדורי), מיום 19.9.2016, ועל גזר דין מיום 27.3.2017.

הליכים קודמים ורקע נורמטיבי

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

2. המבוקש הורשע, במסגרת ת"פ 8004/97 (כב' השופט ב' אחולאי), אשר הtenthal בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, בין היתר, בвиוז מעשים מגונים בשתי קטינות, לפי סעיף 348(ב) לחוק העונשין, התשל"ג - 1977 (להלן: חוק העונשין); ובעבירה של מעשה מגונה בפומבי, לפי סעיף 349 לחוק העונשין, זאת ביום 22.3.1999. בתאריך 5.1.2000 נגזרו על המבוקש 24 חודשי מאסר, מתוכם 10 חודשים לרצוי בפועל, והיתר על-תנאי. ערעורי של המבוקש על פסק הדין נדחה על ידי בית משפט זה, במסגרת ע"פ 00/0826 פלוני נ' מדינת ישראל (13.7.2000).

3. ביום 8.7.2015, הוגש נגד המבוקש כתב אישום, מושא בקשה זו, לפיו הוא עבד במשר כונה, במהלך שנת 2011 ועד ליום 22.1.2012, כאחראי וכמדריך חוגי שחיה לילדים ולמבוגרים בבריכת השחיה בבית"ר עילית. עוד נטען בכתב האישום, כי במהלך שנתיים, החל משנת 2011 ועד לחודש ספטמבר 2012 שימוש המבוקש כמדריך בחוגי שחיה לילדים בcities ה' וכמדריך ב"חוג של בניו", בבריכות השחיה בישוב רימונים וביר ית שם. בחודש ספטמבר 2012, לאחר שלulta טענה בדבר עברו של המבוקש, הוא התבקש להציג תעודה יושר במקום עבודתו. המבוקש לא עשה כן, טען כי נסע לחו"ל, והפסיק להתייצב לעובדה. לאור עובדות אלו, הואשם המבוקש בשלוש עבירות על סעיף 2(ב) לחוק למניעת העסקה של עבריini מין במוסד קטינים, התשס"א - 2001 (להלן: החוק או החוק למניעת העסקה).

4. כאן המקום ליתן סקירה קצרה של ההיסטוריה החקיקתית, הנוגעת להוראות תחולתו של החוק למניעת העסקה, דבר הנחוץ להבנת טענותיו של המבוקש ושל החלטות שניתנו בעניינו.

ביום 1.3.2003, נכנס לתקופו החוק למניעת העסקה של עבריini מין במוסד המכון למתן שירות לקטינים, התשס"א - 2001 (ס"ח 1804, 509). הוראה המרכזית בחוק אוסרת על בגין, שהורשע בעבירות מין, לעבוד במוסדות המנויים בו, ונאסר על עסקיק באותו מוסד לקבלו לעובודה (סעיף 2). סעיף 1 לחוק מגדיר מהי עבירה מין, ואין מחלוקת כי הרשותו הראשונית של המבוקש ענינה בעבירות מסווג זה. סעיף 15 לחוק, נכון דאז, קבע הוראת מעבר האומرت, כי "הוראות חוק זה יחולו על בגין **שנידון לשנת מאסר בפועל או יותר** בשל עבירה מין שאיתה ביצעה בגין, אם הורשע בעבירה כאמור, תוך חמיש שנים שקדמו ליום כניסה לתקוף של חוק זה" (ההדגשות שלי - א.ש.). במיללים אחרים, מי שהורשע בעבירות מין, החל מיום 1.3.1998 ועד למועד תחולתו של החוק; נדון לשנת מאסר בפועל או יותר (בשל עבירה שביצעה בגין); ומעוניין לעבוד במוסד המנוי בו, החל מיום 1.3.2003, לא יוכל לעשות כן.

במסגרת תיקון מס' 2 לחוק, מיום 1.4.2005 (חוק למניעת העסקה של עבריini מין במוסד המכון למתן שירות לקטינים (תיקון מס' 2), התשס"ה - 2005, ס"ח 1975, 100) שונא שמו של החוק לשם כו"ם, והוספו להגדלת "מוסד" גם מקומות בהם שוהים בעלי מוגבלות שכלית או התפתחותית (ראוי דברי ההסבר להצעת החוק למניעת העסקה של עבריini מין במוסד המכון למתן שירות לקטינים (תיקון מס' 2), התשס"ה - 2005, ה"ח הכנסת 59, 40). אשר לתחולת הוראות החוק בנוסחו החדש, התקבל סעיף 15(ב) לחוק, הקובע כי "הוראות חוק זה, נכון לפי חוק למניעת העסקה של עבריini מין במוסד המכון למתן שירות לקטינים (תיקון מס' 2, התשס"ה - 2005 (בתיקון מס' 2), תיקון מס' 2), יחולו על בגין כאמור בסעיף קטן (א) ובלבך שהורשע בעבירה בתוך חמיש שנים שקדמו ליום כניסה לתקוף של תיקון מס' 2. בהתאם לסעיף זה, האיסור על העסקה במוסדות בהם שוהים בעלי מוגבלות חל על מי שהורשע בעבירות מין, החל מיום 1.4.2000 ואילך.

תיקון מס' 4 לחוק, מיום 1.2.2008, הרחיב את תחולת החוק גם על מי שהורשע בעבירות מין, ללא תלות בעונש שהושת עליו בגין עבירה זו (החוק למניעת העסקה של עבריini מין במוסדות מסוימים (תיקון מס' 4), התשס"ח -

2007, ס"ח 2015, 23) (להלן: תיקון מס' 4). במסגרת זו תוקן סעיף 15(א) לחוק, כך שמעתה קובעת לשונו, כי: "הוראות חוק זה יחולו על בגין **שהורשע בעבירות מין** שאותה ביצוע בהיותו בגין, אם הורשע בעבירה כאמור, בתוך חמש השנים שקדמו ליום כניסה לתקוף של **חוק זה**" (ההדגשות שלי - א.ש.). כמו כן, תיקון מס' 4 הוסיף לחוק את סעיף 15(ג), שעניינו בשאלת המשך העסקה ב'**מוסד**', לפי הגדרתו בחוק, החלה לפני כניסה תיקון לתקוף. לשון סעיף 15(ג) קובעת, כי "הוראות חוק זה לא יחולו על בגין המושך במוסד לעניין **המשך העסקתו באוטו מוסד**, אם הורשע לפני תחילתו של חוק למניעת העסקה של עברייני מין (תיקון מס' 4, התשס"ח 2007- (סעיף זה - תיקון), בלבד שבאים תחילתו של תיקון, יש בידו אישור המשטרה להעסקתו באוטו מוסד" (ההדגשות שלי - א.ש.).

לבסוף, ובמסגרת תיקון 5 לחוק, מיום 8.2.2008 (חוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסוימים (תיקון מס' 5, התשס"א - 2007, ס"ח 2116, 28), בוטל סעיף 15(ב) לחוק. זאת, משום מועד התחוללה השינויים של החוק לעניין מגבלות העסקה של בגיןים במוסדות המעניקים שירות לקוחות, ובמוסדות המעניקים שירות לבני מוגבלויות, אשר יצרו אי בהירות וקשה ביישומו (ראו, לעניין זה, דברי ההסביר להצעת החוק למניעת העסקה של עברייני מין במוסדות מסוימים (תיקון מס' 5, התשס"א - 2007, ה"ח הממשלה 323, 829).

5. ובחרזה לעניינו. ביום 8.7.2015, ביקש המבוקש לבטל את כתוב האישום נגדו, וזאת בין היתר, בטענה כי החוק אינו חל עלי. בהחלטת בית משפט קמא, אף היא מיום 8.7.2015, נדחתה הבקשה לביטול כתוב האישום. בהחלטה הובאה, כי תיקון מס' 4 לחוק, המרחיב את תחולתו של החוק על מי שהורשע בעבירות מין, אף אם לא נוצר עליו עונש מאסר, נכנס לתוקפו ביום 1.2.2008, ולפיכך הוא חל על המבוקש החל ממועד זה. הובאה, באשר לשאלת התנאית תחולתו של החוק במועד הרשעתו של המבוקש בעבירות מין, כי סעיף 15(א) לחוק קובע שהוראותיו יחולו על מי שהורשע במהלך 5 השנים שקדמו למועד כניסה לתקוף, וא"מ, החוק הרלוונטי לנאים [הmbוקש] נכנס לתוקפו ביום 1/2/2008 פחות מ- 5 שנים ממועד הרשעת הנאים [הmbוקש]. עוד נקבע, כי סעיף 15(ב), החל על מי שהורשע במהלך 5 השנים שקדמו לחקיקת הסעיף, אינו רלוונטי לmbוקש. ראשית, מאחר שהסעיף בוטל ביום 8.2.2008, ועבירות המבוקש, מושא כתוב האישום הנוכחי, בוצעו לאחר מכן; ובנוסף, הסעיף המדובר מתיחס לאיסור עבודה במוסדות המיעדים לבני מוגבלויות, שאינם מסווג מקומות העבודה בהם הוועסק המבוקש. בית משפט קמא אף דחה את טענות המבוקש, לפיהן לא ידע על קיומו של החוק. נקבע, לעניין זה, כי אי ידיעת החוק אינה מהווה הגנה מפני אחריות פלילית, אלא אם הוכחו יסודות הסיג שבסעיף 34 יט לחוק העונשין, לפיו המבוקש טעה בדבר קיומו של האיסור הפלילי והטעות הייתה "בלתי נמנעת לאורח סביר". בנסיבות דנן, נקבע כי המבוקש לא הוכיח את תנאי הסעיף, וזאת גם אם הרשות לא פעל להביא לידיית המבוקש את דבר קיומו של החוק, הדברים. עוד הודגש, כי גם אם לא הוגש כתבי אישום נוספים בגין העבירה המייחדת לmboksh, אין בכך כדי ללמד על קיומה של טעות בלתי נמנעת מצד המבוקש בדבר ידיעת החוק, כدرישת הסיג. לבסוף, קבע בית משפט השלום כי על מנת לקבל את טענתו הננספת של המבוקש, לפיה הוא הסתר על חוות דעת משפטית שקיביל, ועקב לכך טעה בהבנת המ对照检查, יש להוכיח מספר תנאים. במקרה דנן, המבוקש אישר כי פנה על מנת להיעזר בעורך דין, רק לאחר התרחשות האירועים המפורטים בכתב האישום, ולפיכך לא יתכן שהסתתר על חוות דעת זו, טרם שביצע את המעשה, ו"וממילא לא עומדת לו הגנה בשל הסתמכות על חוות דעת מקרים".

6. בהחלטה מיום 14.4.2016, ביקש בית משפט השלום להבהיר את החלטתו, מיום 8.7.2015, בשאלת תחולתו של החוק על המבוקש (להלן: החלטת הבהרה). בית המשפט חזר וקבע בהחלטתו, כי החוק הרלוונטי לmboksh, הינו תיקון מס' 4, נכנס לתוקפו ביום 1.2.2008, ואולם הוא הדגיש כי חלה טעות קולמוס בהחלטתו הקודמת, בנוגע למועד הרשעתו של המבוקש בעבירות מין, כתנאי לתחולתו של החוק. לפיכך, הדגיש בית משפט השלום בהחלטת הבהרה, כי

תיקון מס' 4 נכנס לתוקפו, "אולם הוא מחייב את הוראות המעבר שנקבעו בסעיף 15 לחוק בנוסחו המקורי. לפי נוסח זה הוראות החוק חלות על מי שהורשע בעבירה בתוך חמיש שנים שקדמו ליום כניסה לתוקף של החוק המקורי. החוק המקורי נכנס לתוקף ביום 7.8.2002 פחת ממחמש שנים לאחר הרשותה הנאשם". עוד ציין בהחלטת הבהירה, כי נפלת טעות קולמוס נוספת, שעניינה במצוות כניסה לתוקף של תיקון מס' 5, והמועד הנוכחי הוא 8.2.2008. "אמר כבר עתה, כי גם בהחלטת הבהירה נפלת טעות, שכן החוק נכנס לתוקף ביום 1.3.2003, ולא ביום 7.8.2002, כפי שנאמר בהחלטה (ראוי, חוק למניעת העסקה של עבריני מין במוסד המכון למatan שירות לקטינים (תיקון), התשס"ב - 2002, ס"ח 1861, 511). ואולם, אין בטעות זו כדי להשפיע על מהותה של ההחלטה.

7. ביום 19.9.2016, ועל יסוד הودאות בעבודות כתוב האישום המתוון, הורשע המבוקש בעבירות שיווחסו לו, וביום 27.3.2017, נגמר דין. במסגרת גזר הדין שקל בית משפט השלום את העובדה כי עבדתו של המבוקש, במוסדות האסורים על פי חוק העסקה, פגעה בערכיהם המוגנים שביסוד החוק, ואף געשתה לאחר תכנון מראש, ממשום רצונו של המבוקש להתרפנס. עוד הדגיש בית משפט השלום את הנזק המשמעותי שלול היה להיגרם לקטינים, עימם בה המבוקש ב מגע, ואת העובדה כי המבוקש המשיך בעיסוקו זה, על אף שנחקר במשטרת בעניין הנדון. זאת, אף אם בדברי המבוקש, לא הובהר לו מפורשות כי הוא מנוע מהמשיך ולעסוק בעבודתו. לצד שיקולים אלו, התחשב בית משפט קמא בעובדה כי המבוקש הוא הנאשם הראשון, המורשע בעבירה האמורה; וכן באפשרות כי הלה לא היה מודע לכך שבמיעוטו הוא מבצע עבירה. עוד נקבע בגזר הדין, כי הסיכון שייצר המבוקש במעשהיו אלו לא התממש, ולא נטען כי מי מהקטינים, בחברותם עבד משך תקופה ארוכה, נפגע. לאור האמור לעיל, נקבע כי מתهام העונש ההולם לעבירות המבוקש, נע בין מאסר קצר עד לשנת מאסר לRICTO בפועל. טרם שנגמר עונשו של המבוקש, הביא בית משפט השלום בחשבון את הودאות של המבוקש בעבודות כתוב האישום, ואת הנזק שנגרם לו כתוצאה מההילך המשפטי. בית משפט השלים קבע עוד, כי אין לזקוף לחובת המבוקש את אי נטילת האחריות על מעשי, נוכח העובדה כי מדובר בהרשעה ראשונה מסווגה. בנוסף, ציין בית משפט השלום, כי עבורי הפלילי של המבוקש אינו מהו שיקול בעל משקל של ממש, שכן הוא מミילא מהוועה תנאי לתחולתו של חוק העסקה. לאחר זאת, נגמר על המבוקש עונש מאסר לRICTO בפועל לשך חדש ימים, אשר ירוצחה בדרך של עבודות שירות; ומאסר מותנה בן שלושה חודשים, לבסוף את העבירה בה הורשע. ביצוע גזר הדין עוכב בבקשת המבוקש, לשך 45 ימים.

8. המבוקש ערער, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין שניתנו בעניינו, בבית המשפט המחוזי בירושלים. בית משפט המחוזי לא ביקש את תשובה המשיבה לערעור, והמליץ לבקשתו לחזור בו מן הערעור. מאחר שה浼וקש עמד על ערעורו, ניתן פסק דין של בית המשפט המחוזי, ביום 4.7.2017. במסגרת פסק הדין נדחו, בשנית, טענותיו של המבוקש בדבר אי תחולתו של החוק, ובאשר להגנה מן הצדק העומדת לו, ממשום אי ידיעת המבוקש על האיסור שנקבע החוק, או ממשום אי ידועו בדבר האיסור על ידי רשותות החוק. אשר להשגות המבוקש על גזר דין, נקבע, כי הערכתה הדינית נתנה את דעתה לנסיבות המקלות בעניינו של המבוקש, וכי אין מקום להתערב בעונשים שהושטו עליו.

תמצית הבקשה לרשות הערעור ותגובה המשיבה

9. במסגרת בקשתו לרשות הערעורMSG המבוקש, שאינו מיוצג, על הרשותו בדיון, ובפרט על החלטתו של בית משפט השלום, שלא לבטל את כתוב האישום שהוגש נגדו. המבוקש שב וחזר על טענתו, לפיה חוק העסקה אינו חל עליו. יתר פריטות, טוען המבוקש, כי לפי סעיף 15(ב) לחוק, אין הוא נכנס לגדר תחולתו של החוק, ממשום המועד בו הורשע בעבירות המין. לפיכך, לא ניתן להעמידו בדיון בגין ביצוע עבירה על החוק, בשלב מאוחר יותר, שעה שהמחוקק החליט על ביטולו של הסעיף. עוד טען המבוקש, כי יש לבטל את כתוב האישום על יסוד הגנה מן הצדק, המתבטאת

לשיתתו, בין היתר, בהרשעתו על יסוד האמור בתיקון מס' 4 לחוק, מבלתי שההרשויות ידעו אותו בדבר תיקונו של החוק, ובכך שהוא, הלאה למעשה, הנאשם הראשון העומד לדין בגין עבירה על החוק. המבוקש הוסיף וטען, כי טענות בהבנת החוק הייתה בלתי נמנעת "באורח סביר", ולפיכך אין הוא נשוא באחריות פלילית לעבירות בהן הורשע, בהתאם לסעיף 34ט לחוק העונשין. לבסוף, טוען המבוקש, כי עבירות המין בהן הורשע התישנו כבר בשנת 2007, וטרם שנכנס תיקון מס' 4 לתוקפו. לפיכך, ולגיטומו של המבוקש, לא ניתן להרשיעו בגין עבירה על סעיפי החוק למניעת ההעסקה, כפי שעשה בית משפט השלום. לחילופין, משיג המבוקש על העונש שהושת עליו, בטענה שהרשעתו היא פרי חיקוק חדש ונוכח הנזקים הכלכליים שייגרמו לו כתוצאה מגזר דין זה.

10. המשיבה טענה, בתגובהה לבקשתו, כי יש לדוחותה על כל חלקיה, משום שהיא מעוררת כל שאלה עקרונית, המצדיקה מתן רשות ערעור בפניו ערוכה שלישית. המשיבה הוסיפה עוד, כי טענותיו של המבוקש, בנוגע להדרתו של תיקון מס' 4 לחוק; בנוגע להגנה מן הצדק; והשגוותיו על גזר הדין שהושת עליו, קיבלו מענה מפורט וממושך על ידי הערכאות הקודמות, ואין עילה להתערבות בחאלתויהן. המבוקש ביקש לשוט להסביר לתגובה המשיבה, ומזהו ניתנה לו הוא וטען כי המשיבה לא התייחסה לכך ניכר מהטענות שהעלתה בבקשתו.

11. יצוין, כי בהחלטתי מיום 16.8.2017, הتبקשה הסנגוריה הציבורית להודיע אם ברצונה ליציג את המבוקש בהליך זה, לאור בקשתו להיות מיוצג על ידה. בהודעת הסנגוריה הציבורית, מיום 8.9.2017, הובהר כי היא אינה נוהגת להגיש ערעורים ובקשות רשות ערעור "באופן אוטומטי", וכי היא "מפעילה בכל מקרה ומקרה שיקול דעת ומאזנת בין אינטרסים שונים לרבות הצדקה המשפטית להגשת הערעור וסיכויו". במקרה דנן, בבקשת הסנגוריה הציבורית להויתר לשיקול דעתו של בית משפט זה את שאלת מינוי הסנגור ציבורי לבקשתו. לנוכח האמור בבקשתו, בתגובה המשיבה ובמעמד הסנגוריה הציבורית, לא מצאת מקום להורות, בנסיבות דנן, על מינוי סנגור ציבורי לבקשתו, לצורך "יצוגו במסגרת הליך זה. יש להבהיר עוד, כי בהחלטתי מיום 16.8.2017, עוכב ביצוע עונשו של המבוקש, עד למתן החלטה אחרת.

דיון והכרעה

12. לאחר שענייתי בבקשת רשות הערעור על נספחה, הגעתו לכלל מסקנה, כי היא אינה מעוררת כל משפטית עקרונית, או שאלת שלשלות ציבוריות רחבות היקף, החורגות מעניינו הפרטני של המבוקש. הלאה למעשה, אף לא נתען כך בבקשתו. בנוסף, אני סבור כי קיים חשש מפני עיוות דין שנגרם בעניינו של המבוקש, או אי-צדק ממשי שנעשה לו. משכך, הבקשה אינהעונה על אמות המידה שנקבעו בפסקתו של בית משפט זה, למtan רשות ערעור ב"גלאול שלישי", ודוי בכך כדי לדוחותה (רע"פ 9593/17 קריידלמן נ' מדינת ישראל (19.12.2017); רע"פ 9109/17 סדובי נ' מדינת ישראל (19.12.2017); רע"פ 6349/17 עמרם נ' מדינת ישראל (6.11.2017)).

13. לעומת זאת, אבהיר כי גם לגופו של עניין אין מקום להתערבות בחאלות הערכאות הקודמות בעניינו של המבוקש, ויש להויתר את הרשעתו על כנה. עיקר הבקשה נוגע לשאלת תחולתו של החוק על המבוקש, וזאת לאחר כניסה לתוקף של תיקון מס' 4 לחוק, אשר הרחיב את תחולתו על כל מי שהורשע בעבירה מין, ללא קשר לעונש שהושת עליו. כמפורט לעיל, נוסחו של החוק, קודם לתיקון מס' 4, התייחס לבגיר שהורשע בעבירה מין ונדון, לכל הפחות, לשנת מאסר בפועל, ולפיכך, באותו שלב, המבוקש לא נכנס בגדרי האיסורים המנויים בו. ואולם, החוק כפי

תוקפו ביום, ולאחר שהתקבל תיקון מס' 4, החל על כל מי שהורשע בביצוע עבירות בגין, ואשר ברצונו לעבוד במוסדות בהם נמצאים קטינים, בעלי מגבלות פיזיות או שכלית ואף חסרי ישע (ראו, חוק למניעת העטקה של עבריני בגין במוסדות מסוימים (תיקון מס' 7), התשע"א-2011, ס"ח 2300, 938), וזאת גם אם לא נגזר עליו עונש מאסר כלשהו. אין מחלוקת, כי המבוקש עבד בתקופה הרלוונטית להגשת כתב האישום ב"מוסד" הגדתו בחוק. אולם, כפי שאבהיר להלן, המבוקש טועה לחשב כי משומם מועד הרשות בעבירות בגין, אין הוא נכנס לגדרי החוק, כנוסחו לאחר תיקון מס' 4, וכי סעיף 15(ב), שהוסף במסגרת תיקון מס' 2 לחוק, משליך על שאלת הרשותו הדיין.

מן ההיסטוריה החוקיקתית שפורטה לעיל עולה, כי החל מיום 1.2.2008, מועד תחילתו של תיקון מס' 4 לחוק, נאסר להעטיק בגין שהורשע בעבירות בגין, הגדורתה בחוק, במוסדות מסוימים, ככל שמדובר בהרשעה שנעשתה במהלך 5 שנים שקדמו לכינסת החוק המקורי לתקוף - הינו מיום 1.3.1998 ועד ליום 1.3.2003. מאחר שהמבחן ביצע את העבירות על חוק ההעסקה בשנים 2011-2012, והורשע בעבירות בגין הגדרתן בחוק, ביום 22.2.1999, הרי שאין קושי להחיל עליו את הוראות החוק כנוסחו לאחר תיקון מס' 4. עוד יש לציין, כי סעיף 15(ב), שהוסף במסגרת תיקון מס' 2 לחוק, ואשר בוטל בהמשך במסגרת תיקון מס' 5, החל על העטקה במוסדות העיקריים שירות לעבלי מגבלות. לפיכך, התקון אינו רלוונטי למוקומות העבודה בהם הועסק המבחן. לבסוף, כאמור, סעיף 15(ג), שנחקק במסגרת תיקון מס' 4, הוא בגדר הוראת מעבר, החלה על מי שבמועד כניסהו לתקוף של תיקון מס' 4 לחוק, עבד במוסדות מסוימים, אשר בעקבות התקון הפכו למוסדות בהם נאסר להעסקו. אולם, ומאחר שהמבחן לא טען ממילא כי הוא עבד ב"מוסד" הגדרטו בחוק, כבר ממועד כניסהו לתקוף של סעיף 15(ג), הרי שסעיף זה אינו רלוונטי לעניינו.

מעבר לאמור, ניתן כי שאלת התיקנות בעבירות בגין בשנת 2007, אינה משפיעה על הרשותו של המבחן בעבירה על חוק ההעסקה. כאמור, תחולתו של חוק ההעסקה מותנית בכך שההרשעה בעבירות בגין, בגין נאסר להעסק את האדם שהורשע, תהיה במהלך חמישה שנים שקדמו לכינסת החוק לתקוף. כך היה גם בעניינו של המבחן.

14. ומכאן לטענותיו של המבחן בדבר חומרת העונש שהוותה עליו. בית משפט זה פסק, לא אחת, כי מידת העונש לא תשמש בסיס למתן רשות ערעור, אלא במקרים חריגים, בהם עסקין בסתייה קיצונית מרף הענישה הנוגג והמקובל בעבירות דומות (רע"פ 9455/17 אוזלאי נ' מדינת ישראל (18.12.2017); רע"פ 8146/17 אבישלים נ' מדינת ישראל (14.11.2017); רע"פ 6871/17 קראין נ' מדינת ישראל (7.11.2017)). אף שבנדון דין, אין במקרה נורמת עונשה מקובלת, סבורני כי הערכת הדינית, וכן ערכאת הערעור, נתנו דעתן לנسبות המקלות בעניינו של המבחן, והתיחסו אף לעובדה שהמבחן, הוא הראשון הנוטן את הדין בעבירה על חוק ההעסקה. לפיכך, ומאחר שנשקלו כלל השיקולים הרלוונטיים בעניינו של המבחן, טרם שנגזר עונשו, לא מצאתי להינות לבקשתו למתן רשות ערעור, גם בהקשר לעונש שהוותה עליו.

15. סיכום של דברים, הבקשה נדחתה בזאת.

המבחן יתייצב לפני המפקח על עבודות שירות לצורך קליטה והצבה, ביום 14.1.2018 עד לשעה 10:00, במקדת מחוץ הדרום, יחידת עבודות שירות, ליד כלא באר שבע. זאת, כאמור בגזר דין של בית משפט השלום מיום 27.3.2017

ניתנה היום, ו' בטבת התשע"ח (24.12.2017).

עמוד 6

